

Pace cu Dumnezeu

Text biblic : Romani 5:1-11

Versetul de aur

Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Romani 5:1

Introducere

Cartea Romanii este cea mai provocatoare dintre scrisorile lui Pavel de a înțelege, cât și cel mai bogat izvor este în ceea ce numește Pavel „Evanghelia mea” (Romani 2:16; 16:25). Baza și realitatea neprihănirii prin credință face obiectul cărții Romani 1→4 în general, și 3:24, v 28 în special. Pavel a citat Habacuc 2:4 în Romani 1:17 pentru a da tonul întregii cărți: „cei drepti vor trăi prin credință”. În scrisoare sunt incluse înțelegerea apostolului despre circumstanțele Vechiului Testament pentru mesajul creștin, natura mântuirii, care se bazează pe moartea ispășitoare a lui Hristos, centralitatea credinței ca singură cale pentru mântuire, relația schimbată dintre Evrei și Neamurile în planul lui Dumnezeu și alte câteva lucruri. Numai prin credință în Hristos se poate găsi viața veșnică. Viața eternă nu poate fi câștigată prin fapte, deși faptele sunt importante. Viața eternă nu este moștenită de la strămoși, deși o astfel de moștenire nu este lipsită de importanță (vezi Romani 3:1-2; 9:4-5). Viața veșnică, se găsește numai într-o credință care are încredere în Dumnezeu de a ne mântui. Avraam, marele patriarh al Evreilor, era considerat neprihănit prin credință (Romani 4:3). Astfel, ideea credinței ca elementul de bază al vieții, nu este o inovație creștină. Credința trebuie să fie fundamentul relației noastre cu Dumnezeu. Dar acest lucru nu este nimic nou: credința trebuia să fie centrală în perioada pre-Israel, în națiunea Israel în sine și în biserică. După ce a stabilit aceste fapte în Romani 1-4, Pavel a trecut la implicații, în textul de astăzi.

Contextul lecției

I. Neprihănirea are la bază Credința (Romani 5:1-5)**A. Pacea cu Dumnezeu, prin Isus Hristos (v1-2)**

A fi neprihănit înseamnă a fi tratat „la fel ca și când nu ai fi păcătuit niciodată”. Dumnezeu însuși a pus la dispoziție mijloacele pentru a face o punte dintre El și umanitate. Acest mijloc de pace este Isus. Așa cum a explicat și va explica din nou Pavel, întrucât Dumnezeu ne-a iertat păcatele prin moartea lui Isus, nu mai rămâne nicio bază pentru ca Dumnezeu să pedepsească pe cei care acceptă condițiile sale. Creștinii nu trebuie să se teamă de judecata viitoare a Lui Dumnezeu. Punctul central este întărit prin utilizarea cuvântului ”har”. Nu există nici o altă cale pentru a fi mântuiți. Mântuirea a fost asigurată de Dumnezeu. Este un cadou pe care trebuie să-l primim. Credința în Isus ne oferă acces la har.

B. Dragostea turnată în inimi (v 3-5)

Aici începe un lanț de învățături care duc la formarea de calități care formează miezul vieții Creștine. Vom avea suferințe (Ioan 16:33), greutăți care ar putea alunga orice speranță. Dar aceste necazuri ne construiesc capacitatea unei perseverențe răbdătoare, o virtute aproape de inima Domnului nostru care este îndelung răbdător (Romani 9:22; 2 Petru 3:15). Dificultățile ne învață valoarea așteptării Domnului (Psalmul 37: 7). Apelul puternic al lui Pavel în cartea Romani este „Nu-mi este rușine de Evanghelia” (Romani 1:16). Viața credinței emană confidență și încredere. O nuanță a ideii de a nu-ți fi rușine este să nu fii disprețuit, acest cuvânt este folosit de două ori în 1 Corinteni 11: 4-5. Speranța autentică în Domnul și în credințioșia sa nu este nici rușinoasă și lipsită de cinste. Duhul Sfânt nu este o răsplată, ci un dar acordat pentru a ne împuternici să acționăm cu dragoste atunci când și acolo unde aceasta nu este ceva normal.

II. Isus a murit pentru cei păcătoși (Rom 5:6-8)**A. Isus a murit la timpul potrivit (v 6-7)**

Faptul că Hristos a murit pentru cei păcătoși se află în centrul credinței creștine. Uciderea Fiului lui Dumnezeu, nevinovat, a fost o crimă monstruoasă. Pavel a înțeles că, deși dușmanii lui Isus nu

aveau altceva decât răutate în inimile lor, Dumnezeu planificase mai dinainte ca moartea Fiului său să fie mijlocul de mântuire pentru omenire. Marele preot Caiafa a spus ceea ce nu știa, când a declarat că este mai bine să moară un om decât să piară o națiune întregă (Ioan 11: 49-53). Și aceasta s-a întâmplat la timpul potrivit de Dumnezeu! Așa cum timpul nașterii lui Isus nu a fost o ocazie întâmplătoare (Galateni 4: 4), așa nu a fost nici moartea Sa.

B. Adevăratul Sacrificiu (v 8)

În ciuda răzvrătirii și a nelegiuirii noastre, Dumnezeu continuă să ne iubească. Acest lucru nu are nicio legătură cu meritul nostru ci totul stă în caracterul lui Dumnezeu (Ioan 3:16-18; 1 Ioan 4:16). Dumnezeu continuă să iubească pe toți păcătoșii și dorește restabilirea relațiilor cu El (2 Petru 3: 9). Jertfa de bună voie și sacrificiul Fiului iubit al lui Dumnezeu este calea supremă prin care Dumnezeu își demonstrează propria dragoste pentru noi. Moartea lui Hristos a fost cel mai mare sacrificiu pentru păcatele noastre (Evrei 7:27).

III. Bucuroși de împăcarea cu Dumnezeu (v 9-11)

A. Prevenirea Mâniei lui Dumnezeu (v 9)

Prin moartea lui Isus pentru noi, El a plătit prețul pentru păcatele noastre, un preț pe care nu l-am putea plăti niciodată pe cont propriu. Acum suntem socotiți neprihăniți pentru că suntem împăcați cu Dumnezeu prin sângele Lui. Hristos a făcut această lucrare. Suntem creaturi noi (2 Corinteni 5:17), purtăm un nume nou și avem un nou destin. Din cauza lucrării lui Isus, a credinței noastre și a harului lui Dumnezeu, nu mai avem nevoie să ne temem de viitor. Astfel, trecutul, prezentul și viitorul nostru sunt toate în mâinile lui Dumnezeu.

B. În așteptarea Salvării (v 10)

Cei nelegiuși, păcătoșii nepocăiți, sunt încă dușmanii lui Dumnezeu. Păcatul a rupt relația dintre păcătos și Creator. Dar Dumnezeu a oferit modul prin care cei care sunt separați de el se pot întoarce. Noua relație este cea a reîmpăcării. Mântuirea păcatelor implică revenirea la o relație nouă cu Dumnezeu. Împăcarea vine numai și întotdeauna prin moartea Fiului său. Acum, când Isus este viu și domnește ca Domn, cu cât mai mult î-I va ajuta pe cei care i-au acceptat darul mântuirii! Nu putem avea nicio îndoială că Isus se va întoarce și va completa planul de mântuire al lui Dumnezeu.

C. Acceptarea Ispășirii (v 11)

Fraza folosită de Pavel ”și nu numai atât dar ne și bucurăm” este o expresie care înseamnă „există mai mult”. Am fost împăcați (reuniți) cu Dumnezeu. Am fost mântuiți de păcat și moarte prin intermediul harului Său. Drept urmare, ne putem lăuda. Această reacție de bucurie vine atunci când ne concentrăm asupra marelui dar al lui Dumnezeu pentru noi. Am primit acum împăcarea care are drept rezultat restaurarea noastră ca copii lui Dumnezeu. Ostilitățile au încetat. Nu mai suntem dușmanii ai lui Dumnezeu sau sclavi ai fricii de moarte. Prin credința noastră în Isus Hristos, speranța noastră este sigură și bucuria noastră este completă. Toate cele descrise de Pavel vin prin Domnul nostru Isus Hristos.

Concluzii

Pe scară largă, înțelegem adevărul învățaturii lui Isus: Dumnezeu înțegii creații alege să-și iubească și să-și salveze dușmanii, mai degrabă decât să-i urască și să-i distrugă (Ioan 3:16-17) - cel puțin deocamdată (Romani 2: 5-9). Dar trebuie să ducem acea *scară largă* a înțelegerii la nivel personal începând cu noi înșine. Deși trăim vremuri înfricoșătoare, nu trebuie să ne temem de viitor. Deși oamenii din jurul nostru se tem de multe lucruri - fiind concediați, pierderea celor dragi, catastrofe etc. - nu trebuie să lăsăm frica acestor lucruri să ne controleze. Cheia este ca întotdeauna să ne concentrăm asupra viitorului pe care Hristos l-a pregătit pentru noi (Ioan 14:2), făcut posibil datorită prețului plătit de Isus pentru noi când era pe cruce.

Ce trebuie să memorăm: *Moartea lui Hristos ne-a adus pacea cu Dumnezeu.*